

En Spyflue, *Lucilia nobilis*,
snyltende hos Mennesket.

Af

Fr. Meinert.

Det er en bekjendt Sag og gammel Historie, at det menneskelige Legeme er udsat for Angreb af forskjellige i og paa det snyltende og levende Insekter, og det er allerede en hel, lille Literatur, som Hagen i sin Bibliotheca entomologica kan opføre om Insecta in corpore humano. Det er fortrinsvis Fluelarver, som omtales og beskrives snart som forekommende i Maven eller udtømt af den gennem Munden, snart i Tarmkanalen eller udtømt gennem Anus, snart som udtømt med Urinen, snart som forekommende i Næse- eller Pandehulhederne, eller endelig som levende under Huden, i Øiet eller Øret. Der er vel ingen Tvivl om, at ikke alle de meddelte Tilfælde ere paalidelige, og nærværende Forfatter tør ikke fragaae, at han har hørt til Skeptikerne ligeoverfor mange herhen hørende Fortællinger, ligesom han fremdeles tvivler paa, at nogen Flueart specielt eller udelukkende er henvist at leve i eller af Mennesket, selv den sydamerikanske *Lucilia hominivorax* ufortalt.

I de senere Aar har Lægen, Dr. med. et phil. Gust. Joseph i Breslau beskjæftiget sig meget med Sygdomme, fremkaldte ved eller ledsagede af Angreb af Fluelarver, og opstillet eller nærmere characteriseret en egen Sygdomsform Myiasis α : Fluesygdom, i forskjellige Hovedformer, dels som Myiasis dermatosa muscosa (fremkaldt af egentlige Fluer og Spyfluer) og *M. dermat. œstrosa* (fremkaldt af Bremser), dels som Myiasis interna og *M. septica*.

Blandt de af Joseph omtalte Fluelarver turde Larven til *Sarcophila Wohlfarti* have særlig Interesse. Fluen er klækket af Larver, som forekomme i Menneskets Næsehule og Øregange, først af Tydskeren Wohlfart (1770) og senere i den nyeste Tid ofte og i større Antal af Russeren Portschinsky (1875—84), som nøie har studeret den. I det Frie er Fluen kun fundet meget sjelden. Iøvrigt giver Joseph i sit Skrift »Ueber Myiasis externa dermatosa, 1887, Fig. 1—6«, en Fremstilling saavel af Fluen, som af dens Larve.

I Slutningen af August Maaned forrige Aar (1887) fik jeg nu tilsendt paa anden Haand fra Hr. Overlæge Axel Iversen en Snes temmelig smaa Fluelarver, som sagdes at være udtagne af Øregangen hos en Patient med Øreflod, der mente at have paadraget sig dem ved at sove til Middag i Græsset. Da Larverne vare komne i Glycerin og tildels indskrumpede, troede jeg, at der ikke var noget at gjøre ved dem, men skrev tilbage, at det muligvis eller sandsynligvis kunde være mer bemeldte *Sarc. Wohlfarti*, omend denne Flueart ikke forhen vidstes at være forekommet her i Landet. Et Par Dage efter fik jeg gjennem Hr. Overlæge, Prof. R. Bergh atter et Par Larver, hidrørende fra samme Patient, men denne Gang vare Larverne levende, og i Glasrøret, hvori de vare, fandtes ogsaa Muskelstumper og smaa Fedtmasser i Decomposition, hvori Larverne bevægede sig

frit og livligt. Dog allerede den næste Dag havde den ene af Larverne forladt den raadnende og stinkende Masse og forpuppet sig indvendigt paa det Stykke Bobinet, hvormed Glasset var lukket, og den næstfølgende Dag fandtes ogsaa den anden Larve som Puppe, liggende langt borte fra Glasset paa Bunden af den Skuffe, hvori jeg havde lagt Glasset med Larve og Puppe. Det lykkedes dernæst at klække Fluen, idet der efter en 10—11 Dages Forløb fremkom et Par Insekter, som dog ikke vare den forventede *Sarc. Wohlfarti*, men derimod hørte til Slægten *Lucilia*, nemlig *Lucilia nobilis* Meig. Af denne Slægt have vi hos os en 8 Arter, af hvilke navnlig den ene Art, *Luc. cæsar*, hører til vore almindeligste grønne, metalglindsende Spyfluer, af den københavnske Ungdom hædret med Navnet »spansk Flue«. At den klækkede Art hører til vore sjældneste *Lucilia*-Arter, antager jeg dog ikke har noget at sige med Hensyn til Larvens specielle Forekomst, idet alle 8 Arter ligne hverandre til Forveksling, og det ikke er rimeligt, at den ene af dem skulde have en fra de andre forskjellig Levemaade, in casu snylte paa Mennesket. Iøvrigt kjendes denne Flueslægt allerede forhen i Europa som forekommende hos Mennesker, men den anføres ialtfald i Reglen kun som oprækket af Maven. Endeligt skal jeg kun bemærke, at jeg i Hr. Cand. Herm. Borries' Besiddelse har seet et Par andre Fluer af denne Art, klækkede et Par Dage i Forveien af Larver, hidrørende fra mer bemeldte Tilfælde paa Communehospitalet.

Til Slutning skal jeg give et Uddrag af Sygejournalen, som med Velvillie er mig overladt: »En Sømand tog et Bad d. 17. Aug. 87 fra Stranden tæt Nord for Kronborg, lagde sig derefter til at sove paa en solbeskinnet Græsplet tæt ved Stranden og tæt ved en Grøft; Tang og Dynd fandtes i Nærheden. Følte, da

han vaagnede, en stærk Susen for Ørene og en Fornemmelse, som om han havde Vand i dem, hvilket i de næste Dage gik over til stærke Smerter, der hindrede ham i at sove og ledsagedes af Udflod af Blod og Pus fra begge Ører, men især det venstre, samt fra Næsen. Indlagdes paa Communehospitalet, 5. Afdel. d. 21. Aug., klagede over heftige jagende Smerter i begge Ører, hvorfra der saaes et blodigt, pusblandet Udflod; ved Udskylning fremkom der især fra venstre Øre en Del hvide Maddiker (Fluelarver), som syntes at opfylde Øregangen. Næseborene dryppede af Koagler. Formentlig Perforation idetmindste af venstre Trommehinde. Kunde ikke høre et Lommeuhr, der holdtes tæt til den ydre Øreaabning. Øinene ogsaa noget angrebne (Udskylning med Sublimatopløsning). Klagede d. 22. Aug. stadigt over stærke Smerter især i venstre Øre, som sees opfyldt af levende Maddiker, hvoraf stadigt nogle afgaae ved Udskylningen; ingen at opdage i høire Øre (Udskylning med lunket Borvand). I Løbet af Dagen afgik kun et Par Maddiker. D. 23. Aug. afgik kun en stor Maddike, som han selv mente var den sidste (Indhældning af Spiritus). Otoskopet viste stærk Forsnevring af begge Øregange, af venstre Trommehinde saaes kun et stærkt injiceret Segment, paa høire friske Granulationer. Klagede endnu kun over nogen Øresusen. Hørelsen stærkt svækket, Udflodet ophørte snart fuldstændigt, o. s. l. v. Udskreven d. 31. Aug.«.